

[P. N. Petersen (Røgle).]

grad, at jeg havde omtalt Atlantpagten. Jeg vil gerne minde om, at det egentlig var den højtærede forsvarsminister selv, der gav anledning til det; i virkeligheden er det umuligt at drøfte de problemer, som her er til behandling, uden at nævne Atlantpagten, da den danner baggrunden for den lovgivning, som her skal gennemføres. Jeg har ved tidligere lejligheder her i salen givet udtryk for vor stilling til Atlantpagten og påpeget, hvad der talte for, og hvad der talte imod; det er der ingen anledning til at gentage nu. Men når den højtærede forsvarsminister i samme åndedrag omtaler den stilling, det radikale venstre indtog, da forhandlingerne om det nordiske forsvarsforbund fandt sted, skal jeg slet ikke lægge skjul på, at vi indenfor vort parti var ganske på det rene med, at hvis det kunne lykkes at få tilvejebragt en nordisk organisation på det militære område, ville det have været af den allerstørste betydning. Det ville blive en fredsfaktor af rang, fordi en sådan organisation ikke er vendt mod nogen; man ville ikke med rette kunne sige, at den organisation påsejdede på angreb, hverken angreb mod øst eller angreb mod vest. Derfor lagde det radikale venstre så megen vægt på at få gennemført denne alliance, og selvfølgelig var vi også rede til at drage konsekvenserne deraf. Det er i og for sig ikke afgørende for os, om det koster en million mere eller mindre, men for os er det først og fremmest afgørende at få tilvejebragt en ordening, som yder vort land og vort folk den størst mulige sikkerhed i den kommende tid.

Når man gennemfører en lovgivning af denne art, er forudsætningen den, at man mener, at den vil give os sikkerhed. Jeg tør dristigt påstå, at vi ikke har sikkerhed mod en besættelse under de givne forhold, selv om vi gennemfører en militærordening som den, der her er tale om, og selv om vi er medlemmer af Atlantpagten. Der er for mig ingen tvivl om, at Danmark hører til de lande og måske er det land på den vestlige halvkugle, som er mest udsat, hvis den ulykke skulle ske, at der udbryder krigeriske forviklinger i Vesteuropa. Jeg tør dristigt påstå, at selv om vi er medlemmer af Atlantpagten, og selv om vi gennemfører en lovgivning som den, der her er tale om, er det ikke ensbetydende med, at vi har fuldkommen sikkerhed. Vi vil stadig være udsat for en frygtelig risiko, hvis uvejret skulle bryde løs.

Den højtærede forsvarsminister siger, at vi i det radikale venstre indtager en nega-

tiv holdning, der er urealistisk. Jeg vil gerne understrege, at det er efter den højtærede forsvarsministers opfattelse, at denne holdning er urealistisk. Jeg tager mig den frihed at mene, at både den udenrigspolitik og den militærpolitik, som den højtærede minister står som talsmand for, er urealistisk. Jeg foretrækker i hvert fald at se forholdene i øjnene, som de er.

Vi fik før nogle oplysninger af den højtærede forsvarsminister om styrkeforholdene på begge sider af jerntæppet. Forholdet var således, at styrken var ti gange så stor øst for jerntæppet som vest for jerntæppet, så hvis ulykken skulle bryde løs, er der ikke skygge af tvivl om, at det ville være ensbetydende med, at disse hære ville oversvømme hele Vesteuropa, uden at nogen ville være i stand til at hindre det, og det ville selvfølgelig også gælde Danmark. Hvis vi havde stået i en alliance med de nordiske lande og vi ikke kunne mistænkes for at have nogen som helst ureelle hensigter og aggressive formål, ville vi efter min opfattelse have stået ganske anderledes stærkt og sikkert, end vi gør i øjeblikket. Det kalder jeg realisme i modsætning til den højtærede forsvarsminister.

Den højtærede forsvarsminister talte også om den stilling, som mit parti har givet udtryk for ovre i det andet høje ting, og spurgte mig, om jeg f. eks. kunne tænke mig en hær på en halv snes tusind mand. Ja, det kan jeg meget vel tænke mig, men samtidig dermed kunne jeg også tænke mig, at vi i stedet for en tjenestetid på 12 måneder eller mere, måske op til 18 måneder, det ved vi ikke, kunne nøjes med en tjenestetid på 8 måneder og så indkalde de unge mænd tre gange om året. Derved ville selve forsvarsberedskabet forholdsmæssigt kunne øges, i stedet for at man indkalder mandskabet to gange om året. Selvom jeg er ganske på det rene med, at det vil kræve flere befalingsmænd, vil det alligevel, alt taget i betragtning, være en fordel. Det kunne jeg meget vel tænke mig at gå med til, hvis den højtærede forsvarsminister kunne tænke sig noget i den retning. Vi er fra vor side mere end villige til at forhandle derom.

Den højtærede forsvarsminister spurgte, hvor mange eskadriller vi skulle have. Det nævnte jeg før i mit foredrag, hvor jeg bl. a. sagde, at det ikke er let at sige på nærværende tidspunkt. Vi får ikke disse eskadriller herover på een gang, det tager nogen tid, og forholdene ude i verden kan måske udvikle sig således, at vi med tiden ikke behøver så mange, som vi behøver i øjeblikket.